

תפ"ח (באר שבע) 44357-11-17 - מדינת ישראל נ' מאיר בנימין אמגר

בפני כבוד סגן הנשיאה, השופט נתן זלוציובר כבוד השופט
שלמה פרידלנדר כבוד השופטת דינה כהן

בעניין: מדינת ישראל
ע"י עו"ד עינת בלנרו מפמ"ד (פלילי)

המאשימה

נגד

מאיר בנימין אמגר (עצור) ע"י עו"ד אבי הימי

הנאשם

גזר דין

נאסר בזה לפרסם כל פרט המזהה את המתלוננת או את בני משפחתה, לרבות שם פרטי, שם משפחה, עיר מגורים, מקום לימודים או מקום עבודה. בכפוף לכן - מותר לפרסם את גזר הדין.

השופט שלמה פרידלנדר:

ההרשעה

1. הנאשם הורשע, לפי הודאתו במסגרת הסדר טיעון, בביצוע עבירות מין רבות וחמורות, לאורך שנים, בבתם של חבריו הקרובים, קטינה ילידת שנת 2004, כבת 7-13 בתקופת המעשים (להלן: "המתלוננת" או "הקטינה"), כמפורט בכתב האישום המתוקן [פרוטוקול מיום 9.1.2018].

2. על פי כתב האישום המתוקן, במועדים הרלוונטיים לכתב האישום - הנאשם היה חבר של הורי המתלוננת, ונהג לבקר בביתם לעיתים קרובות. בהזדמנויות רבות, במועדים שונים שרובם אינם ידועים במדויק למאשימה, בשנים 2011-2017 (להלן: "התקופה"), עד סמוך לפני מעצרו, ביצע הנאשם במתלוננת מעשים מגונים וכן מעשי סדום ואינוס. האירועים המפורטים בכתב האישום התרחשו ברובם בחדרה של המתלוננת בדירות שבהן גרה עם הוריה, כשדלתו סגורה. בחלק מהאירועים הוריה של המתלוננת שהו בבית, מחוץ לחדרה של המתלוננת.

3. האישום הראשון: במספר הזדמנויות שונות, במהלך התקופה שבין השנים 2011-2013 (בעת שהמתלוננת הייתה כבת 7-9), הנאשם אמר למתלוננת שהוא צריך לנקות את גופה, באזור פי הטבעת, באמצעות מגבון לח. הנאשם לקח מגבון לח ביד, אך במקום לנגב את פי הטבעת של המתלוננת באמצעות המגבון,

החדיר את איבר מינו, או את אצבעו, אל בין פלחי עכוזה של המתלוננת; וזאת לשם גירוי, ביזוי או סיפוק מיניים. במעשיו אלה, הנאשם ביצע מעשים מגונים בקטינה שטרם מלאו לה 14 שנים.

4. האישום השני: בתאריך שאינו ידוע במדויק למאשימה, בשנת 2014 (בעת שהמתלוננת הייתה כבת 10), המתלוננת חזרה לביתה מאירוע בת-מצווה של חברתה, עם סוכריה על מקל ברשותה. באותה עת הנאשם שהה גם הוא בביתה של המתלוננת. כשהמתלוננת והנאשם היו בחדרה של המתלוננת, הנאשם כיסה את עיניה של המתלוננת עם מפית בד, כיבה את האור ואמר למתלוננת ש"זה הולך להיות משהו מתוק וטעים" או אמירה דומה.

5. המתלוננת ישבה על הרצפה, כשעיניה מכוסות, והנאשם ישב על מיטתה של המתלוננת. אז הנאשם קירב את ראשה של המתלוננת אל איבר מינו והכניס את איבר מינו לפיה של המתלוננת. לאחר מכן הנאשם הוציא את איבר מינו מפיה של המתלוננת והכניס לפיה של המתלוננת סוכריה על מקל. הנאשם חזר והכניס לפיה של המתלוננת את איבר מינו ואת הסוכריה לסירוגין מספר פעמים נוספות. במעשיו אלה, הנאשם ביצע מעשה סדום בקטינה שטרם מלאו לה 14 שנים.

6. האישום השלישי: בתאריך שאינו ידוע במדויק למאשימה, בין השנים 2014-2015 (בעת שהמתלוננת הייתה כבת 10-11), הנאשם ישב על כיסא מול מחשב בחדרה של המתלוננת והזמין את המתלוננת לשבת על ברכיו. המתלוננת התיישבה על ברכיו של הנאשם, עם גבה אליו, והנאשם החדיר את איבר מינו בין פלחי עכוזה של המתלוננת והתחכך בהם - לשם גירוי, ביזוי או סיפוק מיניים. במעשיו אלה, הנאשם ביצע מעשה מגונה בקטינה שטרם מלאו לה 14 שנים.

7. האישום הרביעי: במועד שאינו ידוע במדויק למאשימה, במהלך שנת 2017 (בעת שהמתלוננת הייתה כבת 13), בסוף שנת הלימודים, בחדרה של המתלוננת בביתה, הנאשם העניק למתלוננת טלפון מסוג איפון במתנה. הנאשם אמר למתלוננת שבתמורה למתנה זו "מגיע לו משהו גדול", ושאל את המתלוננת אם היא "רוצה משהו כיפי", או מילים דומות. בהמשך, המתלוננת שכבה על גבה לרוחב מיטתה, והנאשם הפשיל את מכנסיה של המתלוננת עד לאמצע ירכיה. הנאשם התיישב על הרצפה מול רגליה של המתלוננת, ליקק את איבר מינה של המתלוננת עם לשונו, ולאחר מכן הכניס את לשונו לתוך איבר מינה של המתלוננת. לאחר שהנאשם הפסיק את מעשיו, הוא הרים את מכנסיה של המתלוננת ויצא מהחדר. במעשיו אלה, הנאשם בעל קטינה שטרם מלאו לה 14 שנים.

8. האישום החמישי: בתאריך שאינו ידוע במדויק למאשימה, בחודש אוקטובר 2017 או בסמוך לכך, הנאשם הגיע לביתה של המתלוננת, העניק לה אוזניות במתנה, ושאל את המתלוננת אם היא רוצה שהוא "יעשה לה נעימי". הנאשם השכיב את המתלוננת לרוחב מיטתה על גבה, נעמד על ברכיו מול רגליה, הוריד את מכנסיה ותחתוניה של המתלוננת עד ברכיה, והחדיר אצבעו לאיבר מינה. במהלך החדרת האצבע, הנאשם גם ליקק בלשונו את איבר מינה של המתלוננת. בהמשך המתלוננת ביקשה מהנאשם להוציא את אצבעו מאיבר מינה והנאשם עשה כן. בהמשך למעשה המתואר, הנאשם יצא לכמה דקות מהחדר, וכשחזר הפך את המתלוננת כך שתשכב על בטנה והחדיר את איבר מינו לפי הטבעת של המתלוננת, עד שהגיע לסיפוקו המיני. לאחר מכן הנאשם ניגב את נזל הזרע שלו מפי הטבעת של המתלוננת באמצעות מגבון וכיסה את המתלוננת בשמיכה, לפני שאביה של המתלוננת פתח את דלת החדר. במעשיו אלה, הנאשם בעל קטינה שטרם מלאו לה 14 שנים וביצע בה מעשי סדום.

9. האישום השישי: במועד שאינו ידוע במדויק למאשימה, כשבוע לאחר האירוע המתואר באישום החמישי, הנאשם הגיע לביתה של המתלוננת, והביא עמו מכשיר רוטט (להלן: "המכשיר"). הנאשם אמר למתלוננת שזאת מתנה נוספת שלו עבורה. בהמשך לכך, הנאשם השכיב את המתלוננת לרוחב מיטתה בחדרה, הוריד את מכנסיה ותחתוניה ואמר למתלוננת לפשק את רגליה על מנת שיוכל להעניק לה את המתנה. הנאשם הפעיל את המכשיר, והצמיד אותו לאיבר מינה של המתלוננת, דבר שהכאיב למתלוננת. הנאשם עשה זאת לשם גירוי, סיפוק או ביזוי מיניים. במקביל לכך, הנאשם ניסה להחדיר את איבר מינו לפי הטבעת של המתלוננת, ולאחר מכן ניסה להחדיר את איבר מינו לאיבר מינה של המתלוננת, אך חדל ממעשיו כאשר המתלוננת ביקשה ממנו לעשות כן. במעשיו אלה, ניסה הנאשם לבעול קטינה שטרם מלאו לה 14 שנים, ניסה לבצע בה מעשה סדום וביצע בה מעשה מגונה לשם גירוי, ביזוי או סיפוק מיניים.

10. האישום השביעי: בתאריך שאינו ידוע במדויק למאשימה, כחודש לפני יום 7.11.17, המתלוננת ישבה על כיסא בחדרה ושיחקה במשחקי מחשב. הנאשם שהה גם הוא בחדרה של המתלוננת. הנאשם הציע למתלוננת לשבת עליו אך המתלוננת סירבה לכך. הנאשם שאל את המתלוננת אם "לפחות אפשר לעמוד" או מילים דומות, והמתלוננת השיבה שיעשה מה שהוא רוצה. הנאשם נעמד מאחורי המתלוננת, פתח את רוכסן מכנסיו, הוציא את איבר מינו ושפשף אותו בידו השמאלית תוך שהוא מחכך את איבר מינו באוזנה של המתלוננת. במהלך מעשיו אלה, הנאשם הניח את ידו הימנית על צווארה של המתלוננת, והכניס מדי פעם את אצבע האמה של ידו הימנית לפיה של המתלוננת. כמו כן, מדי פעם הנאשם ליטף בידו השמאלית את המתלוננת בראשה. הנאשם עשה את המעשים לשם גירוי, ביזוי או סיפוק מיניים. הנאשם חדל ממעשיו למשמע רעש מחוץ לחדר. במעשיו אלה, ביצע הנאשם מעשים מגונים בקטינה שטרם מלאו לה 14 שנים לשם גירוי, ביזוי או סיפוק מיניים.

11. האישום השמיני: ביום 4.11.17 רכש הנאשם עבור המתלוננת טלפון נייד. לאחר הקניה עלו הנאשם והמתלוננת לרכבו של הנאשם ונסעו מהמקום, כשהנאשם נוהג. המתלוננת הודתה לנאשם על רכישת הטלפון, ואז הנאשם אמר למתלוננת כי עכשיו היא "חייבת לו משהו גדול", או מילים דומות. בהמשך, הנאשם אמר למתלוננת "תני שניה לגעת" או מילים דומות. המתלוננת אמרה לנאשם כי לא נעים לה, אך הנאשם הניח את ידו על איבר מינה של המתלוננת מעל לבגדיה. לאחר מכן עצר הנאשם את רכבו, פישק את רגליה של המתלוננת באמצעות ידיו, הכניס את ידו הימנית מתחת למכנסיה ותחתוניה של המתלוננת ומישש את איבר מינה, עד שהמתלוננת סילקה את ידו של הנאשם באמצעות ידה. הנאשם עשה זאת לשם גירוי, ביזוי או סיפוק מיניים.

12. בהמשך לאירוע המתואר, הנאשם והמתלוננת הגיעו לביתה של המתלוננת, נכנסו לחדרה והתיישבו על מיטתה של המתלוננת. המתלוננת שאלה את הנאשם שאלה באשר לתפעול הטלפון החדש, הנאשם השיב לה ואמר לה שהוא חייב לה "נשיקה". בהמשך לכך הנאשם הפשיל מעט את מכנסיה של המתלוננת, נעמד ופתח את רוכסן המכנסיים שלו, אך סגר אותו כששמע את אביה של המתלוננת מתקרב לחדר. הנאשם עשה זאת לשם גירוי, ביזוי או סיפוק מיניים. במעשיו אלה, הנאשם ביצע מעשים מגונים בקטינה שטרם מלאו לה 14 שנים, לשם גירוי, ביזוי או סיפוק מיניים.

13. האישום התשיעי: במספר מועדים שונים שאינם ידועים במדויק למאשימה, במהלך התקופה, בחדר של המתלוננת

בביתה, סירבה המתלוננת לכך שהנאשם יגע באיבר מינה או בפי הטבעת שלה, או אז נגע הנאשם בחזה של המתלוננת, וזאת לשם גירוי, ביזוי או סיפוק מיניים.

14. במהלך התקופה, בהזדמנויות רבות, הנאשם ביקש מהמתלוננת לא לספר להוריה על האירועים שתוארו לעיל ועל אחרים, ואמר למתלוננת כי אם תעשה כן - הדבר עלול להרוס את יחסי החברות של הנאשם עם הוריה של המתלוננת, וכי הוא בוטח בה שלא תעשה כן.

15. במעשיו אלה, ביצע הנאשם מעשים מגונים בקטינה שטרם מלאו לה 14 שנים, לשם גירוי, ביזוי או סיפוק מיניים.

16. האישום העשירי: ביום 31.10.17, בשעה 22:56 או בסמוך לכך, צפה הנאשם באינטרנט, באמצעות המחשב הנייד שלו, בתמונות תועבה רבות, לרבות תמונות של ילדות צעירות בגילאים שונים, גם בעירום מלא, חלקן ילדות אשר גברים שזהותם אינה ידועה מקיימים עמן יחסי מין מלאים, ותכנים קשים לצפייה (להלן: "פרסומי תועבה"). במעשיו המתוארים לעיל, הנאשם צרך והחזיק בפרסומי תועבה ובהם דמותם של קטינים.

17. בשל המעשים המתוארים הורשע הנאשם, לאחר הודאתו במסגרת הסדר טיעון, בעבירות הבאות:
2 עבירות של אינוס קטינה שטרם מלאו לה 14 שנים [סעיף 345(א)(3) בחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין")], עבירה שדינה עד 16 שנות מאסר;

3 עבירות של מעשה סדום בקטינה שטרם מלאו לה 14 שנים [סעיף 347(ב) בנסיבות סעיף 345(א)(3) בחוק העונשין], עבירה שדינה עד 16 שנות מאסר;

עבירה של ניסיון אינוס קטינה שטרם מלאו לה 14 שנים [סעיף 345(א)(3)+סעיף 25 בחוק העונשין], עבירה שדינה עד 16 שנות מאסר;

עבירה של ניסיון מעשה סדום בקטינה שטרם מלאו לה 14 שנים [סעיף 347(ב) בנסיבות סעיף 345(א)(3)+ סעיף 25 בחוק העונשין], עבירה שדינה עד 16 שנות מאסר;

עבירות של מעשה מגונה בקטינה שטרם מלאו לה 14 שנים (ריבוי מקרים) [סעיף 348(א) בנסיבות סעיף 345(א)(3) בחוק העונשין], עבירה שדינה עד 7 שנות מאסר;

עבירה של פרסום והצגת תועבה [סעיף 214(ב3) בחוק העונשין], עבירה שדינה עד 6 חודשי מאסר או קנס עד 43,200 ₪.

תסקיר נפגעת העבירה

18. הוגש תסקיר מקיף ומפורט אודות השפעת הפגיעה על המתלוננת ומשפחתה. כדי שלא לפגוע באופן בלתי מידתי בפרטיותה של המתלוננת - תובא להלן רק תמצית הדברים, לצורך הנמקתו של גזר הדין.

19. בעקבות מעשי הנאשם המתלוננת סובלת מפגיעה כה רחבת היקף, עד אשר לדבריה היא אינה זוכרת את עצמה מלפני הפגיעה. פגיעותיו של הנאשם היו חלק בלתי נפרד מחייה, יצרו חוויה בסיסית של היעדר סדר ושליטה, ופגעו ביכולתה הבסיסית לתת אמון. לכך השלכות שמשפיעות על כל תחומי חייה וכנראה ילוו אותה לכל אורכם. לפיכך המתלוננת זקוקה לטיפול משמעותי על מנת לעבד את הפגיעה ולצמצם את נזקיה.
20. המתלוננת סובלת מתסמיני הלמת (פוסט טראומה) חמורים, אשר פוגעים בתפקודה ואיכות חייה. על אף הצורך בטיפול, המתלוננת כל כך עסוקה וחרדה מן ההשלכות של גילוי הפגיעה על משפחתה ועל המשך חייהם - עד כי אינה פנויה לטיפול, החיוני עבורה כאמור.
21. חומרת הפגיעה מתעצמת אף לנוכח קרבת הנאשם אל משפחת המתלוננת, ותפיסת המתלוננת אותו כאביה השני. היא חווה אף בלבול בשל רגשות סותרים כלפי הנאשם, ולנוכח האובדן של דמות משמעותית, ובאופן חלקי אף מיטיבה, עבור המתלוננת.
22. התסקיר מצביע גם על הפגיעה ההיקפית במשפחתה של המתלוננת. מעשי הנאשם במתלוננת, בתוך ביתה, חשפו את הוריה להליכים שבהם הופנתה כלפי ההורים אצבע מאשימה, והועלה פקפוק במסוגלותם ההורית. הוצאת המתלוננת ממשמורת הוריה עלתה על הפרק. כל זאת העמיס על המתלוננת גם תחושת אשמה, ערער עוד יותר את עולמה ופגע בתחושת הביטחון הקיומי שלה, עד כדי סכנת קריסה נפשית [עמי 12-13 בתסקיר].
23. התסקיר מגולל, אפוא, פגיעה קשה מאוד במתלוננת ובמשפחתה, עקב ניצול מיני של המתלוננת על ידי הנאשם במשך כמחצית שנות חייה, ולמעשה במשך כמעט כל השנים מאז שעמדה על דעתה. תסקיר בעניינו של הנאשם
24. מהערכת המסוכנות בעניינו של הנאשם עולה כי מדובר באדם בעל יכולות קוגניטיביות תקינות שחי מסלול חיים נורמטיבי, ללא עבר פלילי, והשתלב במסגרות החברתיות השונות של חינוך, צבא ותעסוקה.
25. הנאשם הכיר את משפחת המתלוננת עוד לפני שהיא נולדה, והוא רואה את עצמו כדמות חיובית ומיטיבה עבורם.
26. הנאשם הודה כאמור בכתב האישום המתוקן, אולם עולה כי הודאתו הייתה פורמלית ותוך ייחוס אחריות למתלוננת. הנאשם ניסה למזער את אחריותו למעשיו בכך שטען כי הם נעשו תחת השפעתם של חומרים משני-תודעה, שאותם צרך עקב מצוקה נפשית. בנוסף לכך, הנאשם לא גילה כל אמפתיה כלפי המתלוננת, והוא רואה אותה כדמות מינית, שכלפיה יש לו פנטזיות מיניות. מכאן שהנאשם אינו מבין עד תום את אחריותו לפגיעה במתלוננת.
27. עוד עולה מהתסקיר כי הנאשם חש ביטחון עצמי גבוה יותר בחברת קטינים, והוא פונה אליהם בעיקר בעתות לחץ ומצוקה.
28. לנוכח כל האמור, שירות המבחן המליץ על מאסר בפועל ופיצוי לנפגעת העבירה. חוות דעת קרימינולוגית מטעם הנאשם

29. מטעם הנאשם הוגשה חוות דעת קרימינולוגית מאת מרכז "התחלה חדשה" - מרכז טיפול ואבחון לאוכלוסיות עוברי חוק, מאת הקרימינולוגיות הקליניות דנה קייזר ומעיין דבש דוידוביץ'. גב' קייזר העידה לפנינו במסגרת הטיעונים לעונש. מחוות הדעת ומעדותה עלה כי רק גב' דוידוביץ פגשה וראיינה את הנאשם. העדה, גב' קייזר, רק שוחחה עמו בטלפון ונפגשה עם אחותו.

30. חוות הדעת מתארת את הנאשם כאדם נורמטיבי, נעים ובעל חשיבה נורמטיבית, שאינו בעל דפוסים עברייניים או אנטי-סוציאליים. צוין כי הנאשם סבל ממצוקה נפשית ודיכאון סמוי, האופייני לגברים, אשר עשוי להתבטא בהתנהגות פזיזה ופורצת גבולות. אצל הנאשם ההתנהגות פורצת הגבולות נקשרת לביצוע העבירות הנדונות. בעדותה הבהירה גב' קייזר כי נסיבות חייו של הנאשם הובילו לשיבוש בשיקול דעתו ולפגיעה במתלוננת [פרוטוקול מיום 13.11.18, עמ' 19-20].

31. עורכות חוות הדעת ציינו כי הנאשם מכיר באחריותו על מעשיו. אולם, לצד זאת ציינו כי הוא רואה בעיקר את הנזק שנגרם לו, וכי הוא מתקשה לחוש אמפתיה כלפי המתלוננת ולראות את הנזק שגרם לה. לדעתן מדובר בעמדות אופייניות לפוגעים מינית, שלא עברו טיפול ייעודי.

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

תפ"ח 44357-11-17 מדינת ישראל נ' אמגר (עצור)

32. לסיכום, עורכות חוות הדעת המליצו לשלב את הנאשם בהליך טיפולי, שיוכל לסייע בהפחתת מסוכנותו העתידית של הנאשם, והדגישו את רצונו ומוכנותו להשתלב בהליך כזה.

ראיות נוספות לעונש

33. ההגנה הגישה אסופת מכתבים מאת בני משפחתו ומעסיקיו של הנאשם. כולם כאחד העידו על טוב ליבו ועל מזגו הנעים.

34. אחות הנאשם העידה לפנינו [פרוטוקול מיום 13.11.2018, עמ' 11-12]. בעדותה סיפרה על דמותו החיובית של הנאשם כאדם מועיל ואהוב. האחות התנצלה בפני משפחת המתלוננת בשמו של הנאשם על מעשיו, וציינה שהנאשם הביע בפניה חרטה על מעשיו. היא הביעה תמיכה באחיה וביקשה את התחשבות בית המשפט בגזירת העונש.

טיעוני הצדדים לעונש

35. המאשימה, בטיעוניה לעונש, הפנתה לגילה הצעיר של המתלוננת בעת ביצוע המעשים, בין גיל 7 וגיל 13, כאשר המעשים נפרשו לאורך כל השנים הללו.

36. מדובר בפרשה חריגה בחומרתה ואף מעוררת פלצות, כהגדרת המאשימה. הנאשם היה בן בית בביתה של המתלוננת ובעל גישה בלתי מוגבלת אליה. בשל אותה קרבה זכה לאמון שאותו ניצל לביצוע המעשים במתלוננת, בתוך חדרה ובעת שהוריה נמצאים בסלון הבית.
37. הנאשם הפך את המתלוננת ל"שפחת מין", וביצע בה עבירות מין רבות, לרבות מן הדרגה החמורה ביותר.
38. בהתייחס לנסיבות ביצוע העבירות טענה המאשימה כי העובדה שהעבירות לא נעשו באלימות אינה מפחיתה מחומרתן; זאת לנוכח גילה הצעיר של המתלוננת, ביצוע העבירות לאורך שנים, פיתויה של המתלוננת באמצעות מתנות ויצירת מציאות חיים של ניצול מיני עבור המתלוננת. בכך, פגע הנאשם קשות בנפשה של המתלוננת, בהמשך חייה ובחיי משפחתה.
39. המאשימה ביקשה לקבוע מתחם עונש הולם של 18-20 שנות מאסר בפועל, וביקשה לקבוע את העונש באמצע המתחם.
40. המאשימה הפנתה לתסקיר שירות המבחן בעניינו של הנאשם ולתמונה החמורה שהציג. היא התייחסה לכך שבעבירות מין - לרוב מדובר בנאשמים נורמטיביים מכל בחינה אחרת: אזרחים מועילים, אנשי משפחה מסורים וחברים מוערכים בקהילה. בהתייחס לעדות האופי החיובית של אחות הנאשם טענה המאשימה כי השיקולים המרכזיים בענישה הם אחרים.
41. המאשימה טענה כי שאלת העבר הפלילי אינה רלוונטית, משום שלא מדובר על מעידה חד פעמית, אלא על מעשים חמורים שנעשו לאורך שנים רבות.
42. המאשימה התייחסה לתסקיר שהוגש בעניינה של המתלוננת, החסוי מפני הנאשם ומשפחתו. התסקיר נפרש על פני 14 עמודים, ומעלה תמונת נזק חמור שמעשי הנאשם גרמו למתלוננת ולהוריה. המאשימה הוסיפה כי רבים בעיר הקטנה שבה מתגוררת המתלוננת שמעו על האירועים; וכי נסיבות אלה הגבירו את סבלן של המתלוננת ומשפחתה.
43. המאשימה שללה את חוות הדעת הקרימינולוגית מטעם ההגנה, שלטענתה חסרה מידע מהותי ומסקנותיה חסרות בסיס קליני. המאשימה טענה כי משקלה של חוות הדעת נגרע במידה רבה בשל כך שהעדה, גב' קייזר, מעולם לא פגשה את הנאשם; בעוד שגב' דוידוביץ, שראיינה את הנאשם, לא הגיעה להעיד. לטענת המאשימה, האבחנה בחוות הדעת הותאמה מלאכותית לעבירות; ומכל מקום אין לכותבות חוות הדעת סמכות להמליץ על העונש. לפיכך ביקשה המאשימה שלא לייחס משקל לחוות הדעת.
44. הסניגור, בטיעונו, הלן על האופן שבו הציגה המאשימה את המקרה וטען שזה לא הוגן "לנסות לצבוע את התיק הזה בצבעים כל כך שחורים". הוא טען כי השלילה של חוות הדעת שהוגשה מטעם הנאשם אינה מוצדקת, ולמעשה מדובר בחוות דעת שמציגה תמונה ראויה ורחבה יותר מהתסקיר של שירות המבחן.
45. הסניגור הטעים את הכרת הנאשם באחריותו, ואת החרטה והצער הכנים שהביע. הוא ביקש להתחשב אף בתיקון המשמעותי של כתב האישום, בהיעדרו של עבר פלילי לנאשם, בגילו ובנסיבות חייו. עוד טען כי יש לתת משקל משמעותי להודאתו של הנאשם, לצורך קידום האינטרס הציבורי בחתירה להסדרי טיעון, אשר חוסכים את העדת המתלוננת וזמן שיפוטי יקר. לטענת הסניגור - הודאת הנאשם מהווה פתח לשיקום והוריה על פוטנציאל שיקומי, בשים לב לכך שלרוב פוגעים מינית מתקשים להודות בכך. בנסיבות של מעצר שאינו מאפשר שילוב בתכנית טיפולית - לא ניתן להצביע על פוטנציאל שיקומי בדרך אחרת.
46. הסניגור ציין כי לנאשם היו הזדמנויות רבות לפגוע במתלוננת בשנים 2011-2013; אך בתקופה זו יוחסה לו, בכתב האישום המתוקן, רק עבירה אחת של מעשה מגונה. עוד טען כי במהלך שלוש שנים פגע הנאשם במתלוננת "רק" פעמיים נוספות, בכל

מפגשיהם הרבים, תוך הפוגה של מספר שנים עד המעשים מושאי האישומים הרביעי ואילך. לטענת הסניגור, הדבר מלמד שבעזרת טיפול מתאים יוכל הנאשם לכבוש את יצרו.

47. הסניגור הזכיר כי המעשים נעשו ללא אלימות או איומים, והנאשם חדל ממעשיו בכל פעם שהמתלוננת ביקשה ממנו לחדול.

48. הסניגור הפנה לנסיבות חייו המורכבות של הנאשם, שהוא אב לשני ילדים, נעדר עבר פלילי, אשר עבר חוויות קשות בילדותו [כמפורט בתסקיר שירות המבחן בעניינו], והפך מנפגע לפוגע. עוד הפנה לדימויו העצמי הנמוך של הנאשם, ולקשר בין הפגיעות והפגיעות [כמבואר בחוות הדעת הקרימינולוגית מטעם הנאשם]. עוד ביקש הסניגור להתחשב בגילו של הנאשם, ובעובדה שהוא מכיר בעיוותי החשיבה שבהם הוא לוקה.

49. הסניגור ביקש, לצד גינוי המעשים, כי בגזר הדין יתחשב בית המשפט בכל האמור, יחמול על הנאשם ויגזור על הנאשם עונש מאסר חד-ספרתי.

50. הנאשם עצמו פנה לבית המשפט, הודה באמור בכתב האישום וברך על מעצרו - שלדבריו תרם לו. הוא סיפר כי אביו נהג להכות אותו בילדותו, ובתקופה זו, כדבריו, "הייתי מת בתון עצמי...". בעקבות תקופה קשה זו הידרדר לסמים.

51. הנאשם אמר כי בתקופת המעצר שינה את דרכיו, ולא יחזור לסורו. הוא שב וביקש לשלבו בהליך שיקומי, והביע את אמונתו כי יצליח להשתקם, לאור יכולתו ללמוד מהר, ונוכח העובדה כי אינו "עברייני מלידה", וזוהי לו הסתבכותו הראשונה עם החוק.

מניין ה"אירועים", לצורך קביעת מתהם העונש ההולם

52. לפי סעיף 40(ב) רישא בהוק העונשין, "הרשיע בית-המשפט נאשם בכמה עבירות המהוות כמה אירועים, יקבע מתהם עונש הולם כאמור בסעיף 40(א) לכל אירוע בנפרד, ולאחר מכן רשאי הוא לגזור עונש נפרד לכל אירוע או עונש כולל לכל האירועים; גזר בית-המשפט עונש נפרד לכל אירוע, יקבע את מידת החפיפה בין העונשים או הצטברותם".

53. בהתאם לסעיף זה, ולפסק-הדין המנחה בעניין ע"פ 4910/13 גיאבר נ' מדינת ישראל (29.10.2014), יש לקבוע תחילה כיצד למיין ולקבץ את העבירות, המעשים והאישומים בעניינו ל"אירוע" או "אירועים", לעניין הוראת החוק האמורה.

54. בית המשפט העליון קבע כי ריבוי מעשים דומים של עבירות מין כלפי אותו נפגע, חרף ריבויים והתפרשותם, לעתים, על פני תקופה ארוכה - ייחשב כ"מסכת עבריינית אחת" [עניין גיאבר, פסקה 2 בפסק-דינו של כבי השופט פוגלמן]. לגבי מעשים דומים שבוצעו בסמיכות זמן ומקום, אך כלפי נפגעים שונים - נקבע כי המעשים כלפי כל נפגע מהווים אירוע נפרד, שבגינו יש לקבוע מתחם עונש נפרד [ע"פ 1605/13 פלוני נ' מדינת ישראל (27.8.2014), פסקאות 15-18; ע"פ 1074/14 משייב נ' מדינת ישראל (8.2.2015), פסקה 33].

55. בעניינו מדובר במעשים אשר בוצעו כלפי מתלוננת אחת לאורך שנים. בהתאם לחוק והפסיקה שהובאו לעיל, יש לקבוע, אפוא, כי המדובר בעניינו ב"מסכת עבריינית אחת".

56. אמנם, האישום העשירי - שעניינו צריכה והחזקה של פרסומי תועבה ובהם דמותם של קטינים, עבירה לפי סעיף 214(ב3) בחוק העונשין, שדינה עד 6 חודשי מאסר או קנס עד 43,200 ₪ - אינו מהווה פגיעה באותה מתלוננת, ולפיכך מדובר, לכאורה, ב"אירוע"

שונה ומובחן. אולם, בהשוואה למסכת הארוכה והקשה של העבירות החמורות שבהן הורשע הנאשם ב-9 האישומים האחרים, שדינה של כל אחת מהן שנות מאסר רבות - דומה כי העבירה הבודדת מושא האישום העשירי, שדינה עד 6 חודשי מאסר או קנס, נבלעת כצל באפלה; ועונשה הקל צפוי ממילא להיבלע בעונש הכולל החמור ("קים ליה בדרכה מיניה"). לפיכך איני רואה צורך לדון ב"אירוע" הנוסף של האישום העשירי במובחן מן ה"אירוע" של 9 האישומים האחרים; אם כי מובן שהעונש הכולל יביא בחשבון את כל האישומים, לרבות האישום העשירי.

הנסיבות הקשורות בביצוע העבירות

57. סעיף 40ג בחוק העונשין מורה כי יש לקבוע "מתחם עונש הולם למעשה העבירה שביצע הנאשם בהתאם לעיקרון המנחה", שהוא, כאמור בסעיף 40ב, "קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם ובין סוג ומידת העונש המוטל עליו". סעיף 40ג ממשיך ומורה כי בקביעת המתחם יש להתחשב "בערן החברתי שנפגע מביצוע העבירה, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה כאמור בסעיף 40ט", שם מוזכרות הנסיבות שעניינן מידת התכנון, שיעור חלקו של הנאשם, הנזק הצפוי, סיבות המעשה, יכולת ההבנה של הנאשם, יכולתו להימנע מהמעשה, מצוקתו הנפשית, גבוליות האחריות הפלילית, דרגת האכזריות והניצול לרעה של המעמד כלפי הנפגע.

58. הנאשם הורשע בביצוע עבירות-מין, במשך שנים, בקטינה שאותה הכיר מיום שנולדה בשל היותו חבר קרוב של המשפחה. רוב המעשים בוצעו במתלוננת בתוך חדרה בבית הוריה, ובחלק מהמקרים על מיטתה, בעת שההורים שהו בבית.

59. הנאשם ניצל את האמון שנתנו בו הורי הקטינה, כאשר אפשרו לו גישה בלתי מוגבלת אל ביתם, נתנו לו מפתח ואף אפשרו לו לשהות זמן רב עם המתלוננת לבד; זאת על יסוד ההיכרות ארוכת השנים עמו והעובדה שראו בו כבן משפחה. בעקבות הוריה, גם המתלוננת חשה קרבה כלפי הנאשם עד כי כינתה אותו "אבא 2" [על פי תסקיר נפגעת העבירה]. את מעמדו זה אצל המתלוננת ניצל הנאשם לאורך שנים.

60. הנאשם, כאדם בוגר ומשכיל, יכול וצריך היה לצפות מראש את ההשלכות ההרסניות של מעשיו על ילדה כה צעירה; השלכות שאכן התממשו [כמפורט בתסקיר נפגעת העבירה].

61. הנאשם יכול היה להימנע מביצוע המעשים. הוא יכול היה להפסיק להגיע לביתה של המתלוננת, ובכך להימנע מהפיתוי הגלום עבורו במפגש עמה. הוא לא עשה זאת. הוא שב אל בית המתלוננת, בקביעות, במשך שנים. במהלך הזמן שכלל את דרכיו להתקרב אל המתלוננת בכך שהחל לרכוש עבורה מתנות יקרות ערך, ובגין דרש ממנה הטבות מיניות [האישום הרביעי, החמישי והשמיני]. באחד המקרים הנאשם אף רכש מראש אביזר מיני, הציג אותו למתלוננת כמתנה ואז ביצע בה את זממו באמצעות אותו אביזר. לא מדובר, אפוא, במעשים מתוך דחף שגבר על הנאשם באופן רגעי.

62. במסגרת טיעוניו לעונש, הפנה בא כוחו של הנאשם לכך שהנאשם פגע במתלוננת "רק" פעמיים במשך תקופה של מספר שנים. בכך, לשיטתו, יש להעיד על פוטנציאל שיקומי. אני דוחה טענה זו. עצם קיומם של פערי זמנים בין האירועים המתוארים בכתב האישום אינו מעיד על הסיבה לפערי זמן אלה. ייתכן שהיו לכך סיבות טכניות. יוזכר כי אחד משני המעשים שהנאשם ביצע באותן שנים היה מעשה סדום, בהיות המתלוננת כבת 10 בלבד [האישום השלישי]. איני מייחס משקל ממשי להנחתו הספקולטיבית של הסניגור כי באותה תקופה היה הנאשם במעין "רמיסיה", אשר מעידה על פוטנציאל שיקומי.

63. הנאשם אכן לא השתמש באלימות פיזית לביצוע מעשיו. אולם, המדובר בילדה צעירה, אשר יכולת ההתנגדות שלה, אל מול אדם מבוגר, סמכותי וקרוב, כמעין דוד - קטנה ביותר. לפיכך, הנאשם לא נזקק לאלימות. הוא השתמש במניפולציות אחרות על מנת לבצע את זממו במתלוננת, כגון פיתויים חומריים שהיו מעבר ליכולתם הכלכלית של המתלוננת והוריה. בנוסף, על פי האישום התשיעי, הנאשם איים על המתלוננת; ומהתסקיר בעניינה של המתלוננת ניתן ללמוד כי האיומים הללו היו אפקטיביים לגביה.

64. לסיכום ייאמר כי עסקינן בפרשה חמורה ביותר, של ניצול מיני קשה, ציני וממושך של ילדה, בת של חברים קרובים שהנאשם היה לה כ"אבא שני", אשר גרם נזק נורא לנפשה ולמשפחתה של המתלוננת.

הערכים החברתיים שנפגעו

65. עבירות-מין פוגעות בזכותם של בני-אדם לשלמות הגוף והנפש, לחירות, לכבוד ולאוטונומיה מינית. פגיעתן רעה במיוחד, משום שהן צפויות להרוס באופן חמור את בריאותם הנפשית ואת רווחת חייהם של הנפגעים.

66. עבירות-מין בקטינים פוגעות בזכותם של קטינים להגנה בכלל, ולהגנה מפני ניצול-לרעה של החולשה הגלומה בקטנותם בפרט. פגיעתן בקטינים רעה במיוחד, משום שהנזק הצפוי מהן לקטינים, בשלב ההתפתחות של זהותם המגדרית, הרסני במיוחד.

67. בעניינו מדובר בביצוע עבירות-מין בקטינה על ידי חבר קרוב של המשפחה, בעת שההורים נמצאו בסמוך. רובן בוצעו בתוך ביתה של המתלוננת. נסיבות אלה פוגעות בתחושת הביטחון הגרעינית של הקטין, החש כי לא נותר מקום בטוח עבורו, אפילו לא במיטתו, כאשר הוריו נמצאים בחדר הסמוך. תחושת הביטחון הזו היא רקמה נפשית חיונית, שהפגיעה בה מולידה נזקים רבים וחמורים לשלמות נפשם של קטינים ולתקינותו של מהלך חייהם.

68. מסכת הניצול המיני בעניינו כוללת גם אינוס ומעשי סדום, שהם העבירות החמורות ביותר במדרג החומרה של עבירות המין. גם הנסיבות של פגיעה מתמשכת על ידי אדם קרוב נמנות עם המאפיינים החמורים ביותר של עבירות מין. בהתאם לכך, גם הפגיעה בערכים החברתיים הנדונים היא בדרגת החומרה הגבוהה ביותר.

מדיניות הענישה הנהוגה

69. הפסיקה הטעימה את החומרה הרבה הגלומה בעבירות מין, ובמיוחד כלפי קטינים - שפגיעתן של עבירות כאלה בהם צפויה להיות רעה במיוחד. חומרת העבירות גוררת את חומרת הענישה בגיןן; כמה שנאמר: "האינטרס הציבורי מחייב בי ענישת עברייני המין תבטא את מידת הסלידה של החברה ממעשיהם הנפשעים, תמנע הישנותם ותרתיע אחרים מביצוע עבירות אלו (...). האינטרס הציבורי מתחזק שעה שביצוע עבירות המין מופנה בלפי קטינים וקטניות, וזאת בשל הפוטנציאל ההרסני של השפעת עבירות אלו על מי שזהותם האישית והמינית טרם התעצבה" [ע"פ 707/14 פלוני נ"מ" (6.7.15), פסקה 11 בפסק-דינו של כב' השופט מזוז].

1. ב-ע"פ 9155/12 פלוני נ"מדינת ישראל (19.11.2014) הורשע הנאשם, על פי הודאתו במסגרת הסדר טיעון, בביצוע עבירות מין רבות בקטינה בת 12-14, לרבות אינוס בנסיבות מחמירות (החדרת איבר מין והחדרת אצבעות), מעשה סדום, ניסיון למעשה סדום, מעשים מגונים והדחה בחקירה בנסיבות מחמירות. הנאשם היה שכן וידיד של משפחת הקטינה. המעשים בוצעו תוך הפעלת כוח. בנוסף לכך, הנאשם הורשע גם בביצוע מעשה מגונה באחותה של המתלוננת. נגזרו על הנאשם 18 שנות מאסר, ובית המשפט

עמוד 10

העליון אישר את העונש. הודאתו של הנאשם באותו מקרה הייתה לאחר עדותה הראשית של המתלוננת ובית המשפט נתן לכך משקל. מדובר במקרה חמור מעניינו, נוכח השימוש באלימות והמעשה המגונה באחותה של המתלוננת.

2. ב-ע"פ 7440/16 פלוני נ' מדינת ישראל (06.08.2017) הורשע הנאשם, לאחר ניהול הוכחות, בעבירות מין בשלושה אחים, ילדיהם הקטינים של חבריו. הוא הורשע באינוס הבת הבכורה, לאחר שהחדיר אצבעות לאיבר מינה, וכן בשורה של מעשים מגונים, לרבות נגיעות באיברים אינטימיים, חיכוך איבר מינו בגופה ובישבנה ונגיעות באיבר מינה מתחת לבגדיה. באחיה ביצע הנאשם מעשה מגונה על ידי הושבתו על ברכיו ונגיעה באיבר מינו. באחות הצעירה ביצע מעשים מגונים לרבות נגיעה באיבר מינה, דרישה לגעת באיבר מינו ומעשי סדום על ידי החדרת איבר מינו לפיה והחדרת אצבעות לפי הטבעת שלה. חלפו 15 שנים מביצוע המעשים עד הגשת התלונה. נגזרו על הנאשם 9 שנות מאסר. בית המשפט העליון אישר את העונש וציין כי אלמלא גילו המבוגר מאוד ומצבו הבריאותי הרעוע של המערער - העונש היה חמור יותר. יצוין גם שבמקרה זה הייתה פגיעה ב-3 קטינים ונוהלו הוכחות.

3. ב-ע"פ 8080/11 פלוני נ' מדינת ישראל (31.12.2013) הורשע הנאשם, לאחר ניהול הוכחות, בריבוי מקרים של אינוס ומעשה סדום בביתו החורגת, בעת שהייתה בת 8 עד 12.5 שנים, תוך שימוש בכוח. נגזרו עליו 15 שנות מאסר ובית המשפט העליון אישר את העונש. גם כאן מדובר במסכת מעשים חמורים מבעניינו.

4. המאשימה הפנתה ל-ע"פ 9155/12 פלוני נ' מדינת ישראל (19.11.2014) שהוזכר לעיל. עוד הפנתה ל-ע"פ 8785/09 פלוני נ' מדינת ישראל (1.8.2011). הנאשם שם הורשע, לאחר ניהול הוכחות, באינוס ומעשה סדום (באמצעות החדרת איבר מינו לאיבר מינה ולפי הטבעת) בנכדת אשתו, שהייתה בת פחות מ-14. בנוסף הורשע במעשה מגונה בקרובת משפחה נוספת של אשתו, שהייתה בת פחות מ-14. נגזרו עליו 18.5 שנות מאסר. בית המשפט העליון הפחית את העונש ל-16 שנות מאסר, לאחר שזיכה אותו מן העבירות של מעשה סדום. המדובר ב-2 מתלוננות, אך בפחות עבירות. המאשימה הפנתה גם ל-ע"פ 2790/13 פלוני נ' מדינת ישראל (8.9.14). הנאשם שם הורשע, לאחר ניהול הוכחות, באינוס, במעשה סדום, בניסיון לאינוס ולמעשה סדום ובמעשה מגונה בקטינה כבת 9, שהייתה שכנתו. הנאשם השתמש בכוח ואף איים על המתלוננת תוך שהראה לה אקדח ואזיקים. אך המעשים התאפיינו במספר קטן ובתקופה קצרה בהרבה מבעניינו. נגזרו על הנאשם 14 שנות מאסר ובית המשפט העליון אישר את העונש.

5. ההגנה הפנתה ל-ע"פ 7440/16 פלוני נ' מדינת ישראל (06.08.2017) שהוזכר לעיל. עוד הפנתה ל-ע"פ 6486/12 מדינת ישראל נ' פלוני (1.12.2013). הנאשם שם, בעל עבר פלילי בעבירות אלימות, הורשע, על פי הודאתו במסגרת הסדר טיעון לאחר עדות המתלוננת, במסכת ניצול מיני דומה לעניינו בביתו החורגת. נגזרו עליו 4 שנות מאסר, ובית המשפט העליון החמיר את העונש ל-6.5 שנות מאסר. אכן, מדובר בעונש קל מאוד בהשוואה לפסיקה שלעיל, בגין מקרה חמור מבעניינו. ההגנה הפנתה גם ל-ע"פ 3619/14 פלוני נ' מדינת ישראל (3.9.2015). הנאשם הורשע במסכת ניצול מיני קלה מבעניינו, בנכדתו. נגזרו עליו 7.5 שנות מאסר, ובית המשפט העליון החמיר את העונש ל-9 שנות מאסר.

6. שאר הפסיקה שהציגה ההגנה אינה רלוונטית. ב-ע"פ 4491/17 הנאשם הורשע במסכת ניצול מיני דומה לעניינו, אך היה זה במסגרת הסדר טיעון סגור אף לעניין העונש, שבמסגרתו הוסכם כי הרף העליון של המתחם יעמוד על 7 שנות מאסר. בית המשפט המחוזי קיבל את הסדר הטיעון "בלב כבד", לאור ההלכה כי, ככלל, יש לכבד הסדרי טיעון, וגזר על הנאשם 7 שנות מאסר (הרף העליון של המתחם כאמור). בית המשפט העליון דחה את ערעור הנאשם על חומרת העונש וקבע שהעונש דווקא מקל. ב-ע"פ 4327/12 נגזרו על הנאשם 7 שנות מאסר בגין מסכת ניצול מיני דומה לעניינו; אך ניתן משקל לחלוף הזמן (19 שנים) ולגילו "המופלג" של הנאשם (מספר שנותיו לא צוין). ב-ע"פ 433/13 ניתן משקל משמעותי לגילו המבוגר של הנאשם (הגיל המדויק לא צוין) ולמצבו הרפואי הקשה. בית המשפט העליון ציין שבלעדיהם היה ראוי להחמיר עמו, וכי ערכאת הערעור אינה ממצה את הדין. ע"פ 1053/17, ע"פ 4846/13 ו-ע"פ 5421/12 עוסקים במעשים קלים מבעניינו ובעבירות של מעשים מגונים, ללא עבירות אינוס ומעשי סדום.

עונש מזערי

70. בקביעת מתחם העונש ההולם בעבירות מין יש לשקול גם את העונש המזערי בגין העבירות שבהן הורשע הנאשם. כמה שנאמר בסעיף 355 בחוק העונשין:

(א) הורשע אדם לפי סעיפים 345, 348(א), (ב) או (ג1) או 351(א), (ב) או (ג1) או (2), לא יפחת עונשו מרבע העונש המרבי שנקבע לאותה עבירה, אלא אם כן החליט בית המשפט, מטעמים מיוחדים שיירשמו, להקל בעונשו.
(ב) עונש מאסר לפי סעיף קטן (א) לא יהיה, בהעדר טעמים מיוחדים, כולו על-תנאי".

71. בענייננו, העונש המרבי בגין כל אחת מן העבירות החמורות שבהן הורשע הנאשם (קרי: העבירות של אינוס ומעשה סדום) הוא 16 שנות מאסר. בהתאם לכך, העונש המזערי בגין אינו אמור לפחות מ-4 שנות מאסר, לפחות חלקן בפועל. לא מצאתי כי מתקיימים בענייננו הטעמים המיוחדים הנדרשים להקלה בעונש מעבר לכך. אכן, העונש המזערי הקבוע בחוק אינו מהווה בהכרח סף תחתון של מתחם העונש; אולם הוא מהווה שיקול, בין שאר השיקולים, לקביעת המתחם והעונש [יניב ואקי ויורם רבין, "הבניית שיקול הדעת השיפוטי בענישה: תמונת מצב והרהורים על העתיד לבוא", הפרקליט נב (תשע"ג) 413-471, בעמ' 440].

מתחם העונש ההולם - סיכום

72. לאור המקובץ; נוכח חומרתם של מעשי העבירה שבהם הורשע הנאשם והנסיבות הכרוכות בביצועם; מחמת חשיבותם של הערכים החברתיים שנפגעו והפגיעה הקשה בהם; ולאור הפסיקה המשקפת את הענישה הנוהגת והראויה - אציע לחברי להעמיד את מתחם העונש ההולם בענייננו על 12-16 שנות מאסר.
גזירת העונש המתאים לנאשם בתוך מתחם העונש ההולם

73. "בתוך מתחם העונש ההולם יגזור בית-המשפט את העונש המתאים לנאשם, בהתחשב בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה כאמור בסעיף 40א" [חוק העונשין, סעיף 40ג(ב), קרי: בפגיעה של העונש בנאשם ובמשפחתו, בנזקים שנגרמו לו עקב העבירה וההרשעה, בנטילת האחריות על ידיו וניסיונו לחזור למוטב, בניסיונותיו לתקן תוצאות העבירה, בשיתוף הפעולה של הנאשם עם רשויות אכיפת החוק, בהתנהגותו החיובית ותרומתו לחברה, בנסיבות חיים קשות רלבנטיות, בהתנהגותן של רשויות אכיפת החוק, בחלוף הזמן ובעברו הפלילי של הנאשם. כמו כן, בתוך מתחם העונש ההולם רשאי בית-המשפט להתחשב בשיקולי הרתעה אישיים וציבוריים [שם, סעיפים 40-44].

74. בענייננו מדובר בנאשם בן 52, ללא עבר פלילי, אשר שירת בצבא (בתחילה אף כחניך בקורס טייס). הוא גרוש ואב לשני ילדים. בילדותו חווה, לדבריו, אלימות קשה מצד אביו.

75. הנאשם הודה בעבירות המיוחסות לו במסגרת הסדר הטיעון. בכך הכיר באחריותו וחסך את העדת המתלוננת וניהול ההליך. עם זאת, התרשמתי מדברי הנאשם שהוא בעיקר מצטער על השלכות ההליך על עצמו ומשפחתו, וכי הוא מנסה להסביר ולתרץ את מעשיו. בדבריו לא הייתה כל התייחסות לקורבן העבירות. הנאשם לא התנצל על הפגיעה במתלוננת, לא הביע אמפתיה כלפיה ולא התייחס אליה באופן כלשהו. הדבר מעורר את התחושה שהוא לא "ראה" אותה - לא בעת ביצוע המעשים ולא כעת. מתסקיר שירות המבחן עולה כי אף קצינת המבחן התרשמה באופן דומה.

76. לא מצאתי לייחס משקל ממשי לחוות הדעת הקרימינולוגית מטעם הנאשם. "דיכאון גברי" הוא, לדעת הגורסים אותו, תופעה מגדרית תרבותית, בעלת משמעות תפקודית מינורית, האופיינית לחלק גדול באוכלוסייה ובוודאי אינה עולה כדי הסבר או נסיבות

מקלות בקשר עם עבירות מין. גם הקשר הנטען בין דיכאון והתמכרות מינית עשוי להסביר פעילות מינית מוגברת; אך אין הוא מסביר חריגה מיחסים מין בהסכמה, וניצול מיני של קטינה. יחד עם זאת, חוות הדעת מעלה את סיפורו האישי של הנאשם, ואת הקשיים המשמעותיים שחווה בעברו, ובכך היא מאירה באור נוסף את אישיותו המורכבת של הנאשם - כמו של כל אדם.

77. אחותו של הנאשם העידה לפנינו, ובנוסף הוגשה אסופת מכתבים עבה מקרוביו של הנאשם. כל אלה מלמדים עליו זכות. עולה מעדויות אלה כי יש לנאשם מעגל תמיכה רחב, וכי בחייו יש מישורים שונים שאינם מישור יחסיו המעוותים עם המתלוננת.

78. עברייני מין הם, תכופות, אנשים נורמטיביים משאר הבחינות. לפיכך, אין בעדויות האופי לזכותו של הנאשם, על אף שהן נלקחו בחשבון בעת קביעת העונש, כדי לזכותו בהקלה משמעותית בעונשו, בהשוואה למקרים דומים אחרים.

79. הנאשם הודה במעשים בתחילת ההליך, ובכך ביטא הכרה באחריותו למעשים. הכרה זו היא רבת ערך כלפי המתלוננת. היא גם חסכה למתלוננת את החוויה הקשה של מתן עדות במשפט, ולציבור חסכה ניהול הליך משפטי ממושך ויקר. הודאה זו בוודאי נזקפת לזכותו.

80. מול השיקולים האמורים לזכות הנאשם, שעיקרם עברו הנורמטיבי והודאתו - ניצבים שיקולי הרתעה אישיים וכלליים מפני ביצוע עבירות חמורות כל כך, שפגיעתם הרסנית ונוראה כל כך.

81. על העונש הכולל להיות ביחס הולם לחומרה של מכלול המעשים ומידת אשמו של הנאשם [סעיף 40(ג) בחוק העונשין]. הימצאותו בתוככי המתחם של העונש ההולם מגשימה זאת.

82. נוכח הנסיבות שאינן קשורות בעבירה כמפורט לעיל, ראוי לגזור על הנאשם עונש ברובד האמצעי של מתחם העונש ההולם.

83. הנאשם הורשע אף בעבירה של פרסום תועבה. ראוי להביא זאת בחשבון. אולם, בשים לב לעונשים החמורים הרבה יותר בגין עבירות-המין, ראוי שלא להחמיר עוד את עונשו הכולל של הנאשם בגין עבירה זו; בבחינת "קים ליה בדברא מיניה" (העונש בגין העבירה הפחות-חמורה נבלע בעונש בגין העבירה החמורה יותר). כלומר, יש לקבוע כי העונש הכולל בגין "האירוע" של עבירות המין ובגין "האירוע" של פרסום תועבה יהיה חופף.

84. לאור המקובץ, אציע לחברי לגזור על הנאשם 14 שנות מאסר בפועל; וכן מאסר על-תנאי ופיצוי לנפגעת.

הפיצוי לנפגעת העבירה

85. בשאלת האופי הדוקטרינרי של הפיצוי לנפגעי עבירה, לפי סעיף 77 בחוק העונשין, נשתברו קולמוסים רבים. לאחרונה סיכם בית המשפט העליון את ההלכה בסוגיה זו בעניין ע"פ 961/16 אלהרוש נ' מדינת ישראל (25.11.2018). בית המשפט העליון הטעים כי הסמכות השיפוטית להשית על הנאשם פיצוי לנפגע העבירה יונקת את מאפייניה הן משדה הנזיקין הן משדה העונשין, ויש לעצב את הפרמטרים המשפטיים השונים של הפיצוי לפי התכליות החקיקתיות הרלבנטיות, בהשראת שני השדות המשפטיים הללו [שם, פסקאות 17-19 בפסק דינה של כב' הנשיאה א' חיות].

86. המורכבות הדוקטרינרית האמורה מאפשרת תוצאות קונקרטיות מגוונות. בצדה, מחייבת ההלכה כי יהיו העקרונות הדוקטרינריים

אשר יהיו - אל לו לסכום הפיצוי לחרוג מסדרי הגודל המקובלים של הסכומים הנפסקים במקרים דומים [ע"פ 8630/16 אלמראוין נ' מדינת ישראל (28.6.2017)].

87. סעיף 6(ב) בהוק למניעת הטרדה מינית, התשנ"ה-1998, קובע פיצוי ללא הוכחת נזק בגין הטרדות מיניות, קרי: בגין עבירות מין פחותות בחומרתן, ובנזקן הצפוי, מן העבירות שבהן הורשע הנאשם בעניינו, עד סך 120,000 ₪. יש בהוראה זו משום "קריאת כיוון" לסדרי הגודל של הסכומים שיש מקום לפסוק כפיצוי לנפגעי תקיפה מינית בכלל, ולמי שנפגעה פגיעה קשה עקב תקיפה מינית חמורה ורבת-שנים כבעניינו - בפרט.

88. במקרים דומים לעניינו, אשר הוזכרו לעיל, נפסקו סכומים עד סך 100,000 ₪ [כגון ב-ע"פ 433/13. גם ב-ע"פ 5421/12 נפסק סכום כזה, חרף הרשעת הנאשם במעשים מגונים "בלבד"; קרי: במעשים פחות חמורים מבעניינו].

89. המתלוננת, עקב מעשי הנאשם, "סובלת מתסמינים, המאפיינים פוסט טראומה, הכוללים, בין היתר, בעיות שינה, סיוטים, התפרצויות זעם, מחשבות אובדניות והימנעות. תפקודה ירוד והיא נזקקת לטיפול אינטנסיבי, על מנת לעבד את הפגיעות שחוותה, לרכוש כלים להתמודדות עמן ולהפחית את הסימפטומים, הפוגעים בתפקודה ובאיכות חייה" [תסקיר נפגעת העבירה, עמ' 14].

90. בנוסף לפגיעה במתלוננת עצמה - למעשי הנאשם הייתה השפעה מפרקת על התא המשפחתי כולו. מהתסקיר עולה כי עקב תהליכים הרסניים אלה, והשפעתם על סביבת גדילתה וחינוכה של המתלוננת הקטינה, נשקלת הוצאתה מביתה על ידי רשויות הרווחה; דבר העלול לפרק לחלוטין את המשפחה.

91. הן הנזק למתלוננת, הן הנזק למשפחתה, הוא נזק קיצוני, הצפוי להצריך טיפול אינטנסיבי, ממושך ויקר.

92. הגם שממילא הפיצוי אינו אמור להיגזר מיכולתו הכלכלית של הנאשם - לא למותר לציין כי בעניינו אף לא נטען שלנאשם, בעל עסק עצמאי, אין יכולת כלכלית לשאת בפיצוי גבוה למתלוננת, בסכום הנדרש למתן מענה ראשוני לצרכים הנגזרים מן הפגיעה בה, כאמור לעיל.

93. לאור העקרונות, התקדימים והעוגן החקיקתי האמורים; ובשים לב לנזק שנגרם למתלוננת ולמשפחתה, שנראה חריג בחומרתו - אציע לחברי' להשית על הנאשם פיצוי למתלוננת בסך 200,000

94. הסכומים שישולמו עבור המתלוננת יופקדו עבורה בחשבון נאמנות, שינוהל על ידי אפוטרופסה (בשים לב לכך שעומדת על הפרק שאלת הוצאתה מחזקת הוריה, כאמור בתסקיר), עד הגיעה לבגירות. השקעת הסכומים, והשימוש בהם עבורה, ייעשו לפי הוראות בית-המשפט לענייני משפחה.

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

תפ"ח 44357-11-17 מדינת ישראל נ' אמגר (עצור)

העונש - סיכום

95. לאור המקובץ, ומשחבריי מסכימים לדעתי, אנו משיתים על הנאשם עונשים ופיצוי כלהלן:

א. 14 שנות מאסר בפועל, שיימנו מיום מעצרו (7.11.17);

ב. שנה וחצי מאסר על תנאי; אם יעבור הנאשם, תוך 3 שנים משחרורו, עבירת מין מסוג פשע;

ג. חודשיים מאסר על תנאי; אם יעבור הנאשם, תוך 3 שנים משחרורו, עבירה של פרסום והצגת תועבה;

ד. חיוב בפיצוי המתלוננת בסך 200,000 ₪. זכות ערעור לבית המשפט העליון תוך 45 יום.

ניתן היום, י"ז טבת תשע"ט, 25 דצמבר 2018, במעמד הצדדים.

/ו-